

לא קיים כל הסכם לשביתת-נשק כללית בין ישראל ובין אש"ף ו/או אירגוני-הפידאיון הפלסטיניים, ה מחייב הפסקת-אש בכל החזיתות

נה הממשלה על אמצעי-התיקשורת כמו פסנתרן על קלידיו, הודיעה ממשלת-ישראל כי זוהי הפרה תמורה של שביתת-הנשק בלבנון.

לתקוף את תנועת "הרוב המוסרי" האמריקאית. זוהי תנועה לאומנית קנאית-דתית חשוכה, באגף הימני הקיצוני של הקשת.

הימין האמריקאי, שהביא לבחיר רתו של רונלד רגן, החל לאחרונה מותח עליו ביקורת. לדעתו, נגד רגן אחרי אנשי הימין המתון, מסוגו של אלכסנדר הייג, ומשיך במדיניות הפושרת של קודמיו.

הקאריקטורה מראה שני אנשי "הרוב המוסרי" האמריקאי, המקור נגים איש באווי רעהו: "רגן נשמט לאט לאט מידעו אל תוך עולם המציאות". אך העין הישראלית נמשכה אוטומטית לתמונות של שני הי אישים התלויות על הקיר, כמי שמשמשים דוגמה לקנאיות-דתית חשוכים באמריקה: מנחם בגין ("הרוב המוסרי בישראל") והר אית-אללה רוח-אללה חומייני ("הרוב המוסרי באיראן").

הציור פורסם לפני שהתגלה השבוע בלונדון שישראל קשורה גם עתה עם איראן של חומייני, על רקע של עיסקות-נשק.

בטחון

הכנה למלחמה

רק התנגדות אמריקאית

מונעת לפי שעה

התקפה גדולה בלבנון.

התקרית עצמה היתה אירוע ביטחוני שיגרתי למדי: חוליה של פידאיון הניחה מוקשים ליד הגבול הירדני, כמה מחבריה ניסו להסתנן אל תוך השטחים הכבוש שים. ערנות כוחות-הביטחון מנעה זאת, לא נגרמו אבידות.

בה יכולה היתה הפרשה להסתיים, תוך הרגשת-סיפוק על הישג צבאי הגנתי.

אך ההמשך הדאיג יותר מן התקרית עצמה.

פסנתרן על קלידים. במערכת-העבודה מתואמת, שבה ניגן

העם

הרוב המוסרי

בדעת הקהל הנאורה

מזעיף בנין לצד

חומייני כאב-טיפוס

שד קנאי דתי-לאומני.

אלא נגד הימין האמריקאי. ישראל הופיעה בה רק בדרך-אגב, ודווקא משום-כך היא מלמדת רבות על היחס לישראל כיום.

ביל מולדין רכש שם עולמי כי אשר היה חייל בצבא האמריקאי במלחמת-העולם השנייה, או ביטא את צרותיו ומאוויו של החייל הקרבי האמריקאי בסידרת קארי-קטורות, שפירסם בעיתון האמריקאי הצבאי, הכוכבים והפטיש.

מאז הפך קאריקטוריסט נודע באמריקה, בעל עמדה ליברלית נאורה, הוא רחוק מאוד מלהיות אנטי-ישראלי.

תמונות על הקיר. בקארי-קטורה שלו השבוע ביקש מולדין

לפעמים מלמדת קאריקטורה אחת על מצב דעת-הקהל העולמית יותר מאלף מאמרים.

כזאת היתה הקאריקטורה של ביל מולדין, שהתפרסמה השבוע במאות עיתונים אמריקאיים. היא לא היתה מכוונת נגד ישראל דווקא,

שלום? חס וחלילה!

הסכם בין ישראל ולבנון יכול רק לחול על הגבול הלבנוני, ור בוודאי לא על הגבול הירדני.

הסכם זה נשמר, לדעת כל הי משקיפים האחרים בעולם, חרף משנתה החוררת של ישראל ש"המחבלים" מפירים אותו בפעולות נגד הכוחות של רב-סרן סעד הדאד, אירועים אלה לוטים ערפל, וכוחות-האויב אינם מאשרים בדרך כלל את גירסת ישראל.

הוויכוח המרתייע, מדוע, אם כן, באה התקפת-התעמולה הישראלית?

יכול היה להיות לכך רק הסבר אחד: ממשלת-בגין מבקשת להכריז שיר את דעת-הקהל, בעיקר בארץ, להתקפה על לבנון.

חלקה הדרומי, הנתון בידי קואליציה של השמאל המוסלמי ואש"ף, ואולי גם כדי לגרור למלחמה כזאת את סוריה, הממיינה לפתע ומירות-שלום (דאה מיטרנט).

עד כה נבצעות פעולות אלה על-ידי התנגדות אמריקאית, ושיגגי-טון הטילה וטו על פעולות כאלה, מחשש פן ירגיזו את הסעודים ויפריעו למכירות-הנשק האמריקאיות במרחב.

אם התנגדות זו עדיין עומדת בעינה, יישראל דיבריי-התעמולה של ממשלת-ישראל נגד אזהרה בילבד, אך יאסר ערפאת לא היה היחיד השבוע שסבר — כפי ש"הכריזו" — כי ממשלת-בגין מבקשת לפתוח בפעולה צבאית גדולה כי לבנון לפני 25 באפריל, כדי להקל על הנסיגה בדרום.

למית המתונה, לקראת הוויכוח על סיפוח-הגולן בעצרת האו"ם.

● "זוהי בעצם תוכנית להשמדת ישראל", כך הודיע, בין השאר, העיתונאי אהרון ברנע, איש הרדיו, שהפך לאחרונה אחד המשרתים העיקריים של שטיפת-המוח של ממשלת-הליכוד, כי "אין זאת תוכנית לשלום עם ישראל, אלא לשלום בלי ישראל".

ברנע, שהוא מיוזמן, ידע שאין בכך ממש, שלוש השענות דמו לסיפור המפורסם של בנימין זאב הרצל, שבו טען איש שנדרש להתחיר כד: "מעולם לא קיבלתי את הכר, כאשר קיבלתי את הכר הוא כבר היה שבור, וחץ מזה אני החזרתי את הכר".

תגובה זו הזכירה את התגובה הרשמית של ממשלת-גולדה אחרי שאוורו אל-סאדאת הציע לראשונה שלום עם ישראל, בשנת 1971. אז טענו התועמלנים הרשמיים כי זהו טכסיס כדי לסבר את אוון דעת-הקהל העולמית, ושוהי תוכנית ודונית להשמדת ישראל. מיוזמנים מסוגו של ברנע גם "גילו" אז כי אל-סאדאת הערומי מדבר על "סלאם", שאין לו ערך, ולא על "צולח", שרק הוא מבטיח את השלום האמיתי. שנתיים אחרי שנדחתה הצעתו פתח אל-סאדאת במלחמת יום-הכיפורים, אלפים נהרגו, ולבסוף נעשה "סלאם" עם מצריים על פי הקווים, שאל-סאדאת הציע מלכתחילה.

מצב חדש לגמרי

ה הצעה הסורית עשויה להיות התחלה להתפתחות חדשה בעולם הערבי.

ייתכן כי זהו צעד סורי לקראת קבלת תוכניתו של הנסיך פאהד, או של תוכנית חדשה באותה רוח. אם כן, יתכן כי הפיסגה הערבית תוכל להתכנס מחדש ולאשר את התוכנית, שעליה לא הושגה הסכמה במושב הראשון של הפיסגה, בעיר פאס במארוקו. מצריים עשויות גם היא לתמוך ביוזמת-שלום חדשה כזאת, אחרי שיתברר כי תוכנית-האוטונומיה מתה סופית (ראה יומן אישי).

השבוע דיבר חוסני מובארק בהזירות גם על הצורך לשתף את ברית-המועצות בתהליכי השלום.

אם אכן תושג הסכמה רחבה כזאת בעולם הערבי, עשוי להיווצר מצב מייני חדש, אשר יסכן את עמדות הליכוד והמערך כאחד.

ה שבוע זו משהו בסוריה.

שרי-הסברה הסורי פירסם הודעה חסרת-תקדים מבחינה סורית: הצעה שהיתה, בפועל, הצעת-שלום. היא תבעה מישראל את השיבה לגבולות 1967, את ההסכמה להקמת מדינה פלסטינית ואת מתן הזכות לפליטים הפלסטיניים לחזור.

השתמעה ממנה הנכונות להכיר בישראל כנכונות 1967, ולחיות עימה בשלום — אף שהדברים לא נאמרו בפירוש.

היתה זאת הפעם הראשונה שדובר סורי רישמי הודיע רשמית על הנכונות להשלים עם קיומה של ישראל בגבולות 1967. היה זה צעד כביר קדימה לקראת העמדות שננקטו על-ידי סעודיה בתוכניתו של האמיר פאהד, המזוהה למעשה עם העמדות של החלק המכריע של צמרת אש"ף (ראה הנדון).

לקלל תחת לברך

איר היתה ישראל צריכה להגיב על דברים אלה? מובן שהניסוח של התוכנית הסורית, לפרטיה, אינו קביל כלשוננו, אך עצם העובדה שסוריה דווקא מפרסמת תוכנית כזאת, שאינה אלא נקודת-ייצאה ועמדת-מיקוח, בוודאי היתה צריכה לזכות בברכה ישראלית.

אולם קרה לתוכנית הסורית מה שקרה, קודם לכן, לתוכנית הסעודית: ממשלת-בגין והאופוזיציה הרשמית ראו בה פכנה לעצם קיומו, מפני שהיא עוזרת להזכיר לצורך זווטר על הגדה המערבית ורצועת-עזה במיפ"גרת של שדוב.

לכן, תחת לברך על עצם פירסום התוכנית, תוך הסתייגות מפרטיה, יצאה התעמולה הרישמית להתקפת-מהץ על התוכנית הסורית. התקפה זו התמקדה בשלוש טענות סותרות:

● "אין כל חדש" בתוכנית הסורית — דבר שהוא שקר גס. מעולם לא פורסמה קודם לכן תוכנית סורית כזאת. להיפך, סוריה תקפה בשצף-קצף כל גורם ערבי, ובייחוד פלסטיני, שהציע הצעה מעין זו.

● "זהו תכסיס תעמולתי" כדי להשפיע על דעת-הקהל העיר